

[Bausgaard.]

anerkendelse af den højtærede justitsministers lovforslag fra den bedste sagskundskab, jeg har kunnet finde i denne sag, og jeg skal derfor anbefale det.

Gøting: Det lovforslag, vi behandler i øjeblikket, drejer sig i virkeligheden om at udvide statens filmcensurs beføjelser, sådan at censuren bliver i stand til at gribe ind på en smidigere måde end efter den nugældende lov og altså faktisk at udøve mindre censur end i øjeblikket. Under hensyn hertil kan jeg godt med det samme erkende, at mit parti vil se med velvilje på lovforslaget i det udvalg, der nedsættes.

Spørgsmålet drejer sig ikke om censur eller ikke-censur. Hvis det gjorde det, tror jeg nok, man til en vis grad skulle overveje at flytte noget af ansvaret tilbage til forældrene, f. eks. indskrænke sig til at gøre opmærksom på, om en film er mere eller mindre velegnet for den og den alderskategori. Folks børn er jo vidt forskellige i størrelse og modenhed netop i aldersgruppen fra 12 til 16 år, den aldersklasse, vi her diskuterer. Vi er alle klar over, at der efter den nugældende lov siver mange ind til forestillinger, de ikke måtte have adgang til. Efter forslaget vil mulighederne for mindreårige til at komme til forbudte forestillinger blive fordoblet, med andre ord, vi er faktisk i færd med at vedtage en lov, som vi ikke kan gennemføre, til afløsning af en lov, vi heller ikke har kunnet gennemføre.

Jeg kan ikke sige, om de to aldersgrænser er rigtige. I Sverige er børn tilsyneladende udviklet et år tidligere end her. På den anden side går jeg ud fra, at den højtærede justitsministers forslag bygger på vore psykologers og pædagogers udtalelser.

Af førnævnte grund — fordi et forbud faktisk vil virke på den måde, at det stort set alligevel bliver forældrene, der ud fra censurudtalelsen kommer til at tage stilling til, om Peter skal i „biffen“ eller ej — kan jeg tilsige lovforslaget mit partis støtte.

Petra Petersen: Den kommunistiske gruppe skal heller ikke gøre nogen særlige indvendinger mod, at der bliver indført to aldersgrænser for børns og unges adgang til at se bestemte film. Jeg har dog ikke større

tiltro til, at problemet — for der er et problem — vedrørende de mindre børns adgang til biografen hermed bliver løst. Jeg tror, problemet har meget større betydning, end man i øjeblikket tillægger det, idet mange børn, om ikke hver dag så dog hver eneste uge, går i biografen og ser mange mærkværdige film.

Problemet vedrørende de små eller mindre børns biografbesøg er vel netop, at vi ikke har ordentlige eller specielle børnefilm, i hvert fald ikke nok til at tilfredsstille det behov, børnene har for biografbesøg. Det ærede medlem fru Hanne Budtz omtalte de film, som man betragter som børnefilm, og jeg kan også sige, at det ikke altid er dårlige film. Men tænk for eksempel på „Snehvide“, der blev vist i begyndelsen af krigen; børnene i biografen skreg faktisk af rædsel og skræk, og den blev dog betragtet som en børnefilm. Jeg synes, vi mangler noget på dette område, og jeg vil gerne henvise til, at man i de østlige lande, f. eks. i Sovjetunionen, i Kina og også i Polen og Czekoslovakiet, er meget længere fremme med børnefilm, end man er i de vestlige lande. De børnefilm, man producerer i disse lande, har pædagogerne ansvar for, det er festlige farvefilm med en god moral, som virkelig har god indflydelse på børnene og kan gavne og ikke skade dem. Vi kan godt lave gode film herhjemme, men vi laver også dårlige film, og der indføres en masse udenlandske film, som er direkte skadelige ikke alene for børn, men også for voksne.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Hartling i hans pædagogiske syn på film i al almindelighed, men skal vi lave gode og nyttige børnefilm, vil det koste penge, og vi kan vel ikke forvente, at staten vil stille midler til rådighed; for det ville jo være det eneste rigtige, om staten sørgede for, at der blev produceret nogle gode film for børn under 12 år. Vi kan ikke forvente, at filmsproducenterne skal gøre det, for det vil aldrig kunne betale sig, og det bør som sagt efter min mening være statens opgave.

Vi erkender, at det er meget vanskeligt at fastlægge en aldersgrænse, fordi det er så forskelligt, hvad børn kan tåle at se, og det er netop meget vanskeligt at se, hvad børn i alderen fra 12 til 14 år har